

stolene og ikke Administrationen, der skal bestemme, om der er nogen Del af den sidste Varetægtsarrest, der ikke bør komme til Afkortning. Det ærede Medlem for Viborg omtalte den tydste Straffelov, som jeg jo ogsaa gjorde i mit indledende Foredrag, og at denne har den omvendte Regel, at Domstolene skulle bestemme, om Varetægtsfængsel eller om i alt Fald en Del af dette skal afskortes i Straffen. Men det ærede Medlem tilføiede, at saavidt han vidste — og deri tror jeg, han har Ret — er det Reglen, at det bestemmes, at Varetægtsarresten afdrages i Straffen, forsaavidt endel af dens Langvarighed ikke er forstyldt ved den Paagjældendes eget urigtige Forhold under Sagen. Jeg nævnte i mit indledende Foredrag — hvad ogsaa bekræftedes ved Mitringers fra det høitærede Medlem fra Viborg — at det kommer bmtrent ud paa det Samme, enten man gaar den ene eller den anden Vej, enten man lader Domstolene bestemme, hvor meget der skal afskortes, eller lader Domstolene bestemme, at saa og saa meget maa ikke afskortes; men jeg nævnte tillige, at naar jeg var gaaet den Vej, som Lovforslaget indeholder, var det, fordi jeg havde fulgt det Spør, som allerede er aabvist ved almindelig borgerlig Straffelovs § 13, hvor det jo er Administrationen, der bestemmer, om de Betingelser, som ere nævnte i § 13 for at afskorte Noget i den Straffetid, paa hvilken Dommen ligger, ere tilstede. Naar Bedkommende er dømt til 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, saa kommer han jo ikke til at siddes i 8 Maaneder i Forbedringshuset, men til kun at siddes i 6, naar det er i Enkeltcelle; og det er overladt til Administrationen at afgjøre, hvorvidt han kan henlægges i Enkeltcelle, og hvorvidt saadan Afkortning paa Grund heraf bør finde Sted. Det Samme gjælder om de større Afkortninger i den idømte Straf, der ere nævnte i Straffelovens § 13. — Jeg skulde altsaa for mit Bedkommende ikke have det mindste at erindre imod, at man forandrede Lovforslaget derhen, som det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds nævnte, og som man har i Tydskland, at man lader Domstolene bestemme, hvor meget der skal afskortes. Det er mine Øine kun den samme Regel, som Lovforslaget indeholder, sagt paa en anden Maade, men den fører til samme Resultat. Jeg vilde altsaa ikke behøve at sige, hvad det ærede Medlem fra Viborg ogsaa rettede, naar han nævnte, at det egentlig var en Omgjørelse af Dommen, som man lod Administrationen foretage, at det ikke er Tilfældet, i det mindste ikke anderledes, end saaledes som allerede Straffelovens § 13

i de Tilfælde, som den omtaler, foreskrives; men jeg bemærkede meget vel, at det meget ærede Medlem heller ikke stærkt betonedes, at det var en Omgjørelse af Dommen, saa at hans Mæring ikke var til at misforstaa. — Jeg vender mig dernæst til den meget ærede Justitsminister. Jeg maa tilstaa, at jeg egentlig er bleven forhavset over hans Modstand mod Lovens og dette gjælder da ogsaa om de Indvendinger, som den meget ærede Minister fremførte mod Forslaget. Den høitærede Minister mente først, at naar man forstaa Lovforslaget paa den rette Maade, saaledes, som jeg heller ikke tror, det kan misforstaaes, saa vilde det kun være meget saa Tilfælde, i hvilke det overhovedet vilde komme til Anvendelse. Det veed enhver af os, som i saa mangfoldige Aar have i vor daglige Gjærning beskæftiget os med den Slags Sager, at det langt fra ikke vil være Tilfældet; og at det ikke forholder sig saaledes, som den meget ærede Justitsminister mente, det hørte han nu blandt Andet ogsaa af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Alein). Hvad den sidstnævnte ærede Taler anførte i den Retning, er naturligvis fuldkommen rigtig, og det ærede Medlem paaviste med stor Bestemthed og saa fuldkommen korrekt, at den Regel, som Lovforslaget tilsigter, man sætte nu Reglen paa den ene eller den anden Maade — saaledes som jeg før omtalte — i mangfoldige Tilfælde vil komme til Anvendelse. Dette var det Ene. Saa talte den meget ærede Justitsminister om, at det vilde efter hans For mening dog være i høi Grad urimeligt, om Varetægtsarresten i Tilfælde af Appel — altsaa den Del af Varetægtsarresten, som foranlediges ved, at Sagen appelleres — skulde fradrages ved Udelsen af Straffen. Den ærede Minister mente, at dersom den vedkommende Domfælde selv appellerede, saa maatte det jo vel tilskrives hans eget Forhold under Sagen, at han bliver ved at siddes i Arrest. Det tror jeg dog, der kan være Spørgsmaal om, men jeg skal ikke komme videre ind paa den Side af Sagen. Men nu, dersom det Offentlige appellerer, som den meget ærede Justitsminister ogsaa omtalte? Det Offentlige appellerer, som bekjendt, ikke alene for at faae Straffen stærket, men ogsaa i mange Tilfælde, fordi det finder, at den ved Underrettsdommen idømte Straf er for streng for haard, og at det skal prøves af den overordnede Domstol, om det ikke er Tilfældet. Jeg tager altsaa det Tilfælde, at Justitsen, og det er som bekjendt udenfor Kjøbenhavn Amtmanden, appellerer en Dom, som forekommer ham for haard, og det viser sig, at